

prima instanță: S. Papuha
instanța de apel: N. Vascan, E. Fistican, V. Negru

nr. 2ra-1195/16

ÎNCHEIERE

25 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Lungu împotriva Autorității administrative „Agenția Națională Transport Auto”, intervenient accesoriu Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului privind concedierea, restabilire în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto” și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani municipiul Chișinău din 08 iulie 2015

constată:

La 19 ianuarie 2015, Vitalie Lungu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Autorității administrative „Agenția Națională de Transport Auto”, intervenient accesoriu Centrul Național Anticorupție al RM cu privire la anularea ordinului privind concedierea, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin ordinul ANTA nr. 92-p din 16 aprilie 2014 a fost angajat în calitate de specialist superior al Direcției control transport cu greutate și/sau ce depășesc limitele în cadrul Agenției Naționale Transport Auto, iar prin ordinul nr. 3-p din 12 ianuarie 2015 a fost eliberat din funcția deținută în temeiul art. 86 lit. z) din Codul muncii și art.6 alin. (2) lit. a) și 16 alin. (2) din Legea nr. 325 din 23 decembrie 2013 privind testarea integrității profesionale, pentru rezultatul negativ al testului de integritate profesională, admiterea în activitatea sa a actelor de corupție, actelor conexe corupției, faptelor de comportament corupțional.

Menționează că temei pentru emiterea ordinului enunțat a servit faptul că conform raportului Centrului Național Anticorupție nr. 06/4-07 din 27 noiembrie 2014 privind rezultatele negative ale testării integrității profesionale, înregistrat la Agenția Națională Transport Auto la 28 noiembrie cu nr. 017/12154, în perioada 18 septembrie 2014 – 30 noiembrie 2014, Centrul Național Anticorupție a desfășurat activitatea de testare a integrității profesionale în privința inspectorilor Direcției control transport cu greutăți și/sau gabarite ce depășesc limitele în baza prevederilor Legii privind testarea integrității profesionale, în urma căreia s-a stabilit că Vitalie Lungu și Valeriu Stancu, inspectori superiori al Direcției control transport cu greutăți și/sau gabarite ce depășesc limitele ANTA, care în perioada efectuării testării integrității profesionale se aflau la serviciu, pentru trecerea unui camion cu încărcătură, greutatea căruia depășește normele stabilite de legislația în vigoare, au extorcat și primit suma de 200 lei, precum și că suma extorcată a fost transmisă de către testor la sugestia agentului public Vitalie Lungu, care prin gesturi a indicat locul unde urmau a fi puși banii și anume, în căldarea din interiorul automobilului de serviciu.

Susține că astfel, pârâta a considerat că el nu a susținut testul integrității profesionale și anume, a admis în activitatea sa acte de corupție, acte conexe corupției, fapte de comportament corupțional și prin acest fapt, a încălcat prevederile art. 6 alin. (2) lit. a) din Legea privind testarea integrității profesionale.

Consideră că ordinul nr. 3-p din 12 ianuarie 2015 este neîntemeiat și nu este bazat pe careva probe, fiind emis fără a se constata de fapt careva încălcări, care ar constitui temei pentru concedierea sa în baza normei legale menționate.

Mai relevă că potrivit dicționarului explicativ al limbii române, a extorca reprezintă acțiunea de a obține ceva, în special bani, fără consimțământul deținătorului (prin amenințări, violentă, șantaj).

Indică că el nu a solicitat obținerea de careva beneficii materiale de la persoanele cu care interacționa în rezultatul exercitării atribuțiilor de serviciu, nu a solicitat și nici nu a primit suma de 200 de lei pentru trecerea unui camion cu încărcătură.

Or, inclusiv și din imaginile care au fost prezentate de către angajator și care au fost efectuate în cadrul testării integrității profesionale, lipsesc careva indicii și fapte concrete privind extorcarea și primirea sumei menționate în ordinul privind concedierea sa.

Menționează că pretinsa abatere, care i s-a adus, a fost descrisă superficial și evaziv, susținându-se că ar consta în faptul că în perioada efectuării testării integrității profesionale, aflându-se la serviciu, a acceptat suma de 200 lei, prin gesturi care ar indica ca banii să fie puși în căldare, pentru trecerea unui camion cu încărcătură, greutatea căruia depășește normele stabilite de legislația în vigoare, fără, însă, să cuprindă în concret acțiunile ce ar indica existența factorilor coruptibili.

Susține că din prevederile art. 22 alin. (1) din Legea privind testarea integrității profesionale rezultă că sancțiunea disciplinară poate fi aplicată în cazul rezultatului negativ al testului de integritate profesională doar în situația când

angajatul a fost înștiințat sub semnătură despre posibilitatea aplicării testelor de integritate profesională sau, fiind înștiințat, a refuzat să semneze, însă el nu a fost informat sub semnătura despre posibilitatea testării de integritate profesională și nici nu a refuzat semnarea unei astfel de înștiințări, iar pe cale de consecință, neinformarea sa despre posibila testare a integrității profesionale duce la imposibilitatea sancționării în cazul rezultatului negativ al testului, indiferent dacă este el întemeiat sau nu.

Afirmă că pârâta a aplicat față de el sancțiunea disciplinară – concedierea pentru o faptă, care nu a fost comisă de către el, ce constituie o încălcare a prevederilor art. 206 și art. 208 Codul muncii.

Solicită anularea ordinului ANTA nr. 3-p din 12 ianuarie 2015 privind concedierea sa, restabilirea sa în funcția deținută anterior și încasarea de la ANTA a salariului pentru absența forțată de la lucru, începând cu data de 12 ianuarie 2015 până la data emiterii hotărârii și a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 08 iulie 2015 a fost admisă acțiunea, a fost anulat ordinul Autorității administrative „Agenția Națională Transport Auto” nr. 3-p din 12 ianuarie 2015 privind concedierea lui Vitalie Lungu ca ilegal, a fost restabilit Vitalie Lungu în funcția de inspector superior în cadrul Agenției Naționale Transport Auto și au fost încasate din contul Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul lui Vitalie Lungu salariul pentru lipsa forțată de la lucru în sumă de 48841,65 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 9778,60 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2016 au fost respinse apelurile declarate de către Centrul Național Anticorupție al RM și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 24 martie 2016, Centrul Național Anticorupție al RM a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material.

Menționează că instanța a remarcat că Agenția Națională Transport Auto a aplicat salariului Vitalie Lungu sancțiunea disciplinară - eliberarea din serviciu, fără desfășurarea efectivă a anchetei de serviciu și fără inițierea procedurii disciplinare, astfel, intimatul a fost lipsit de dreptul la apărare.

Susține că intimatul a fost invitat de către angajatorul, Agenția Națională Transport Auto la ședința comisiei din 19 decembrie 2014, la care Centrul a prezentat probele, care au stat la baza concluziilor și propunerilor din raportul privind rezultatele testării lui.

Afirmă că Vitalie Lungu s-a prezentat la ședință și a avut posibilitatea să formuleze obiecții la probele video pe care le-a vizionat.

Relevă că, intimatul s-a recunoscut în imagini și nu a formulat obiecții la conținutul și autenticitatea celor vizionate, iar la solicitarea membrilor comisiei sau

a agenților publici, reprezentanții Centrului au oferit posibilitatea de a examina repetat toată înregistrarea sau o parte din ea, precum și au răspuns la întrebările adresate.

Mai relevă că intimatul a semnat și confirmarea scrisă a faptului că, i-a fost asigurat accesul la probele video (copia confirmării este anexată la materialele cauzei).

Menționează că dreptul la apărare, nerespectarea căruia este invocată de către intimat, este dreptul lui discreționar, care se putea manifesta atât prin acțiuni active - prezentarea în fața comisiei, examinarea probelor aduse, exprimarea obiecțiilor pe marginea probelor aduse, cât și prin acțiuni pasive - neprezentarea în fața comisiei disciplinare sau prezentarea în fața comisiei disciplinare, dar fără a înainta obiecții față de probele aduse (dreptul de a tăcea).

Sușține că Legea nr. 325 din 23 decembrie 2013 privind testarea integrității profesionale prevede posibilitatea contestării sancțiunii disciplinare aplicate în ordinea contenciosului administrativ, iar concomitent cu actul administrativ, care l-a afectat - ordinul de concediere.

Prin urmare, intimatul putea, în virtutea Legii contenciosului administrativ, să conteste orice act premergător, care a stat la baza emiterii actului administrativ contestat. În acest sens, intimatului nu i-a fost îngădit dreptul de a formula un recurs efectiv împotriva oricărei acțiuni administrative întreprinse de autoritățile statului împotriva sa, în sensul art. 13 CEDO.

Afirmă că instanța de apel de mai multe ori a dat apreciere înregistrărilor audio/video a testului de integritate profesională, concluzionând că prin acestea nu se confirmă rezultatul negativ al testului de integritate profesională desfășurat în privința intimatului.

Relevă că din motivul caracterului confidențial al înregistrărilor audio/video a testului de integritate profesională, precum și ținând cont de condițiile de păstrare și nimicire ale acestora, stabilite prin Legea enunțată, înregistrările audio/video a testului de integritate profesională nu au fost anexate la materialele cauzei, ci prezentate primei instanțe pentru vizualizare în cadrul ședinței închise, iar instanța de apel nu a oferit posibilitatea Centrului de a prezenta înregistrările menționate pentru vizualizare și a preluat direct poziția intimatului, încălcându-se principiul contradictorialității.

Mai relevă că instanța de apel s-a expus asupra probelor fără ca să ia cunoștință cu ele.

Consideră eronată concluzia primei instanțe precum că din înregistrările audio/video, vizualizate în cadrul ședinței de judecată, nu se identifică că intimatul a cunoscut despre acțiunile testatorului și că testatorul nu i-a propus intimatului modalități de evitare a controlului mijlocului de transport, nu se aude că Vitalie Lungu a solicitat și/sau a primit suma de 200 lei, nu se vede nici faptul dacă testatorul ar fi transmis suma de 200 lei, precum și secvențele video nu cuprind poziția intimatului în raport cu testatorul, din care s-ar putea concluziona că banii erau în câmpul vizual al lui Vitalie Lungu.

Invocă că din înregistrările menționate se constată că după propunerea testorului, agentul public Vitalie Lungu a manifestat comportament: a pretins mijlocele bănești de la testor pentru a permite trecerea nestingherită a unui camion cu încărcătură, greutatea căruia depășește normele stabilite de legislația în vigoare prin cuvintele „o sută „уверенно” pentru una”; a primit mijloacele bănești în sumă de 200 lei, indicând prin gesturi locul din interiorul automobilului de serviciu (căldarea), unde urmau a fi puși banii; a acceptat propunerea testorului de a permite trecerea nestingherită a unui camion cu încărcătură, greutatea căruia depășește normele stabilite de legislația în vigoare, inclusiv prin cuvintele: „Ai să treci înainte și o să te oprești acolo după platformă și o să-mi arăți. O să te oprești și te vei apropia și îmi vei spune numărul la mașină. Chiar și dacă noi „случайно” îl vom trage pe aici, eu am să mă uit la număr și-i voi da drumul”.

Menționează că potrivit prevederile pct. 3.1. din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22 decembrie 2014 cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție, pretinderea constă într-o cerere, solicitare insistentă ori într-o pretenție vizînd obiectul remunerării ilicite, care se poate manifesta verbal, în scris sau în formă concludentă, fiind inteligibilă pentru cel căruia i se adresează, indiferent dacă a fost satisfăcută sau nu.

Susține că potrivit prevederilor pct. 3.2. din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție menționată, acceptarea presupune consimțirea sau aprobarea expresă sau tacită de către corupt a obiectului remunerației ilicite etalat de către corupător, iar conform pct. 3.3. din aceeași Hotărâre, primirea înseamnă luarea în posesie, obținerea, încasare de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu se cuvin coruptului de la corupător (sau de la un terț ce acționează în numele acestuia) și nu se limitează neapărat la preluarea manuală de către corupt a obiectului remunerației ilicite. Primirea poate fi realizată și prin lăsarea bunurilor, ce constituie remunerația ilicită într-un loc indicat de către corupător, de unde se vor putea prelua oricînd de către corupt.

Afirmă că în cazul în care acțiunile agentului public Vitalie Lungu ar fi examinate sub aspect penal, acestea ar fi încadrate în prevederile art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal, pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către o persoană publică sau de către o persoană publică străină de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, sau acceptarea ofertei ori promisiunii acestora pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întîrzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale contrar acesteia, săvîrșită de două persoane.

De asemenea, acțiunile agentului public Vitalie Lungu, care a folosit intenționat situația de serviciu într-un mod care contravine intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice, s-ar încadra în prevederile art. 312 din Codul contravențional sau art. 327 din Codul penal, în cazul în care Centrul avea să investigheze și să stabilească mărimea prejudiciului cauzat în cadrul unei situații reale și nu virtuale.

Relevă că instanța eronat a concluzionat că până la inițierea procedurii de testare a integrității profesionale, intimatul nu a fost înștiințat de entitatea publică despre posibilitatea supunerii acestuia unei astfel de proceduri.

Mai indică că Legea privind testarea integrității profesionale prevede obligația entității publice de a informa agenții publici, contra semnătură, despre posibilitatea de a fi supuși testului de integritate profesională, informarea urmând să se facă la numirea în funcție a noilor angajați, iar în cazul agenților publici încadrați la momentul intrării în vigoare a legii - în termen de 10 zile de la publicarea ei, însă refuzul de a semna nu exonerează agenții publici de răspunderea disciplinară în cazul unui rezultat negativ al testului de integritate profesională, (art.7 alin.(2) lit.a) și art.22 alin.(1)).

Invocă că această obligație a angajatorului nu are un drept corelativ al agentului public de a fi informat, ca o condiție prealabilă pentru a putea desfășura activități de testare în privința lui, art. 6 alin. (1) din Legea privind testarea integrității profesionale oferind agenților publici doar dreptul de a fi informați despre modalitățile de contestare legală a sancțiunilor disciplinare aplicate ca urmare a rezultatelor testării integrității profesionale. Situația dată nu este întâmplătoare pentru că dacă ar exista asemenea condiții dependente de voința fie a agenților publici, fie a entităților publice angajatoare, nimeni nu ar respecta obligațiile date, astfel încât să fie evitate activitățile de testare a integrității profesionale.

Subliniază că obligațiile de neadmitere în activitatea sa a actelor de corupție, actelor conexe corupției și faptelor de comportament corupțional, încălcarea cărora a fost constatată în cadrul testului desfășurat în privința intimatului, nu este o îndatorire nouă, introdusă prin Legea enunțată, prevederi prohibitive pentru angajații din sectorul public fiind prevăzute în legislația penală, contravențională, precum și în Legea nr. 90 din 25 aprilie 2008 cu privire la prevenirea și combaterea corupției, cu mult timp anterior. Evident, toate aceste actele legislative au fost publicate în Monitorul Oficial al RM, intimatul cunoscând interdicțiile impuse în privința săvârșirii actelor de corupție, actelor conexe corupției și a faptelor de comportament corupțional.

Menționează că prin scrisoarea nr. 06/548 din 14 februarie 2014, în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (3) din Legea privind testarea integrității profesionale, Centrul a informat Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor despre faptul că angajații acestuia, precum și cei încadrați în structurile organizaționale din sfera de competență a MTID cad sub incidența art. 4 și a anexei la Legea privind testarea integrității profesionale, în privința cărora Centrul va efectua testarea integrității profesionale începând cu data de 14 august 2014, și că legea îi obligă să-i informeze în acest sens. Pentru facilitarea procesului de informare a agenților publici, Centrul a oferit și un model de informare în anexă la scrisoarea sa.

Susține că instanța a reținut că în cadrul Agenției Naționale Transport Auto nu a existat la momentul testării Registrul de evidență a cazurilor de influență necorespunzătoare în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului RM nr. 767

din 19 septembrie 2014, fapt confirmat și în raportul CNA, în acest caz lipsindu-l pe intimat de a comunica instituției, chiar și intuind faptul că a fost supus testării integrității.

Afirmă că prin Hotărârea Guvernului RM nr. 767 din 19 septembrie 2014 este reglementată procedura evidenței cazurilor de influență necorespunzătoare și nu a actelor de corupție.

Relevă că în mare parte decizia instanței de apel se bazează pe prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 7 din 16 aprilie 2015 în ceea ce privește declararea la 16 aprilie 2015 a unor prevederi ale Legii nr. 325 din 23 decembrie 2013 privind testarea integrității profesionale drept neconstituționale, însă conform art. 140 alin. (1) din Constituția RM, legile și alte acte normative sau unele părți ale acestora devin nule, din momentul adoptării hotărârii corespunzătoare a Curții Constituționale, iar art. 26 alin. (7) și 28 alin. (2) din Legea nr. 317-XIII din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională stipulează expres că, hotărârile Curții Constituționale produc efect numai pentru viitor și actele normative sau unele părți ale acestora declarate neconstituționale devin nule și nu se aplică din momentul adoptării hotărârii respective a Curții Constituționale.

Mai relevă că procedura disciplinară desfășurată în cadrul testului de integritate profesională a intimatului nu este asimilată procedurii penale, în sensul Convenției Europene pentru Drepturile Omului și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

La data de 29 martie 2016, Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a interpretat în mod eronat legea.

Menționează că nu este de acord cu concluzia instanței precum că în ordinul de concediere nu se disting indicii obiectivi, care ar sugera comportamentul corupțional al intimatului și că eliberarea din serviciu a fost efectuată fără desfășurarea anchetei de serviciu, fiind lipsit de dreptul la apărare prin expunerea explicațiilor sau contestarea actului.

Susține că Agenția întru totul a respectat această procedură, prevăzută de art. 208 din Codul munci, de la intimat a fost solicitată explicația, pe care acesta a depus-o la Agenție (numărul de înregistrare 01/12934 la 08 decembrie 2014).

Afirmă că în ordinul de concediere nr. 3-p din 12 ianuarie 2015 detaliat a fost descrisă fapta comisă de intimat, cu referire la raportul CNA și la Legea nr.325 din 23 decembrie 2013 privind testarea integrității profesionale, iar formularea motivului concedierii corespunde articolelor respective din Codul muncii și Legea privind testarea integrității profesionale.

Relevă că în decizia instanței de apel incorect a fost invocat faptul că intimatul a fost lipsit de posibilitatea de a se apăra și contesta rezultatele testării integrității profesionale.

Mai relevă că la 01 decembrie 2014, în incinta Autorității administrative „Agenția Națională Transport Auto” au fost invitați toți agenții publici, care au fost supuși testului integrității profesionale, la care li s-au înmînat, contra semnătură, extrasele din raportul CNA și li s-a propus să prezinte explicații vizavi de încălcările comise.

De asemenea, întru executarea prevederilor art. 15 alin. (3) din Legea privind testarea integrității profesionale, la ședința convocată cu participarea reprezentanților CNA, agenților publici li s-a asigurat accesul la materialele audio/video și s-au prezentat spre vizualizare probele, însă intimatul nu a formulat careva cereri, demersuri privind dezacordul cu materialele vizualizate, nu a solicitat amânarea vizualizării pentru a fi asistat de un avocat, nu a contestat raportul CNA și nu a solicitat anularea lui. Nici în cererea de chemare în judecată nu se conțin astfel de cerințe, astfel, tacit a fost de acord cu încălcarea comisă.

În afară de aceasta, însăși examinarea de către instanțe a cauzei date constituie un drept constituțional de apărare a drepturilor și intereselor sale.

Invocă că ancheta de serviciu, pe cazul dat, nu putea fi efectuată, deoarece Agenția nu a fost organul emitent al raportului privind testarea integrității profesionale, acesta fiind perfectat de către Centrul Național Anticorupție, care, conform Legii nr. 325 din 23 decembrie 2013, este organul împuternicit cu astfel de drepturi și a calificat corect încălcările comise de agentul public, Vitalie Lungu.

Menționează că atât raportul CNA, cât și Legea enunțată au fost obligatorii spre executare pentru Agenția Națională Transport Auto și de aceea Agenția nu a fost în drept de a revizui/modifica/interpreta raportul CNA sau de a lua o altă decizie, dar a le executa.

Sușține că în decizia sa instanța de apel în nenumărate rânduri a menționat că în urma vizualizării probelor audio/video prezentate de angajator s-a constatat că, din conținutul înregistrării nu se aude dacă Vitalie Lungu a estorcat, a solicitat și a primit suma de 200 lei și nu se vede dacă agentul public sub acoperire a transmis suma care se incriminează intimatului că a estorcat-o. În afară de aceasta, secvențele video menționate nu cuprind poziția intimatului în raport cu testorul, din care s-ar putea concluziona că banii erau în câmpul vizual al intimatului Vitalie Lungu.

Afirmă că probele audio/video de către instanța de apel nu au fost cercetate și vizualizate și în astfel de circumstanțe, nu este posibil ca instanța de apel să se expună asupra unor probe, cu care nici nu a luat cunoștință și pe care nu putea să le prezinte Agenția Națională Transport Auto, întrucât conform art. 18 din Legea privind testarea integrității profesionale, ele se păstrează la CNA. Astfel, instanța de apel nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei, dar a preluat direct conținutul hotărârii primei instanțe, fără a verifica legalitatea acesteia.

Consideră că următorul motiv invocat în decizie precum că intimatul nu a fost informat contra semnătură despre posibilitatea testării integrității profesionale este nejustificat, deoarece intimatul, în conformitate cu pct. 4.3 și 4.9 din fișa postului, era obligat să cunoască la perfecție prevederile actelor

normative/legislative din domeniul transporturilor cu greutate, inclusiv ale Legii enunțate și să poarte răspundere pentru activitatea sa.

Relevă că în virtutea obligațiilor care le avea, intimatul a ignorat și prevederile art. 1 din Legea nr. 90 din 25 aprilie 2008 cu privire la prevenirea și combaterea corupției, nu a întreprins măsuri de prevenire și combatere a corupției, nu a asigurat apărarea intereselor publice, ci dimpotrivă el însuși a comis acte de corupție.

Mai relevă că conform Legii privind testarea integrității profesionale, informarea agenților publici nu constituie o condiție obligatorie de inițiere a testării integrității profesionale, această normă are un caracter tranzitoriu și nu imperativ, deoarece decizia privind testarea integrității profesionale este luată de coordonatorul organului activității de testare a integrității profesionale, fără informarea prealabilă a conducerii entității publice, fapt prevăzut expres în art. 10 alin. (3) din Legea menționată.

Invocă că neinformarea agentului public nu exonerează de la răspunderea stabilită de lege și nu impune sancțiunea nulității concedierii și a raportului CNA, nu influențează legalitatea procedurii de testare a integrității profesionale.

Menționează că potrivit art. 6 alin. (2) lit. a) și b) din Legea privind testarea integrității profesionale, intimatul a fost obligat nu numai să nu admită în activitatea sa acte de corupție, dar și să denunțe orice tentativă de a fi implicat în actele de corupție, fapt pe care nu l-a respectat.

Sușține că în ceea ce privește Hotărârea Curții Constituționale nr. 7 din 16 aprilie 2015 prin care au fost declarate neconstituționale unele prevederi ale Legii nr. 325 din 23 decembrie 2013, conform art. 26 alin. (7) din Legea cu privire la Curtea Constituțională nr. 317 din 23 decembrie 1994, hotărârile Curții Constituționale produc efect numai pentru viitor.

Afirmă că testarea integrității profesionale a avut loc în perioada septembrie-noiembrie 2014, însă Hotărârea Curții Constituționale nr. 7 a fost adoptată la 16 aprilie 2015 și nu are efect retroactiv.

Relevă că argumentul invocat în decizia instanței de apel precum că desfășurarea testării integrității profesionale a fost ca o ingerință în viața privată/intimă a intimatului, nu este justificat, deoarece testarea s-a efectuat în temeiul Legii nr. 325 din 23 decembrie 2013, în scopul verificării modului de respectare de către agentul public a obligațiilor sale de serviciu, neadmiterii unor influențe necorespunzătoare, prevenirii și combaterii corupției în cadrul entității și s-a desfășurat în zilele și orele de serviciu a agentului public, în timpul exercitării atribuțiilor sale de serviciu, lui nu i-au fost interceptate convorbirile telefonice, nu i s-a deschis corespondența, nu i s-a utilizat cu rea-credință numele, familia, viața privată, nu a fost ținută sub observație, prin orice mijloace, etc.

La 17 mai 2016, Vitalie Lungu a depus referință la cererile de recurs, solicitând respingerea acestora ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2016 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursurilor nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de Centrul Național Anticorupție al Republicii

Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto” ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursurile declarate de Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova și Autoritatea administrativă „Agenția Națională Transport Auto” se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu